

(บันทึกใคร่ครวญตนเอง)

วัชรินทร์ มณีวงษ์

วิชามานุษยและสังคมศึกษา ชั้น 4

เริ่มต้นการเป็นครูของฉัน มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้งจนนับไม่ถ้วน ซึ่งการเปลี่ยนแปลงในแต่ละครั้งมักจะหนีไม่พ้นการเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้องกับแผนการสอน ชุดความรู้ สื่อต่างๆ ที่ใช้ในการสอน ทั้งนี้เพื่อพัฒนา หรือยกระดับแผนเพื่อให้เด็กได้ทักษะ สมรรถนะ และความรู้ต่างๆ ไปพร้อมๆ กับความสุข ความสนุก และเพื่อให้สอดคล้องกับประมวลความรู้ แผนรายภาค ต่างๆ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้มักเกิดขึ้นแทบจะทุกแผนการสอน แล้วแต่ว่าฉันและคุวิชามีความต้องการที่จะอยากปรับเปลี่ยนมันตรงขั้น/ลำดับไหน โดยจุดประสงค์หลักนั้นอยู่ที่ การเรียนการสอนเป็นสำคัญ

จนเมื่อถึงงาน KM ในภาคเรียนวิริยะ ปีการศึกษา 2561 ฉันและคุวิชาได้ฟัง ครูมานุษยฯ ชั้น 5 ถึงการทำ constructive feedback ของเด็กที่สะท้อนให้กันและกันผ่าน “จดหมายถึงเพื่อน” หลังจากการทำงานกลุ่ม ซึ่งเป็นสิ่งที่ฉันและคุวิชาสนใจและเห็นตรงกันว่า เราเองก็อยากจะทำ constructive feedback ให้กับเด็กๆ ชั้น 4 ด้วยเหมือนกัน แต่ด้วยวัยของเด็กๆ และเนื้อหา รวมถึงแผนการสอนของเรา แล้วอาจจะไม่เหมาะที่จะนำวิธีการเดียวกันกับของ ชั้น 5 มาใช้ เราจึงช่วยกันปรับเปลี่ยน และสร้างเครื่องมือขึ้นมาใหม่ เพื่อเป็นตัวกลางที่จะทำให้เราได้ constructive feedback กับเด็กๆ ของเรา

เริ่มต้นตั้งแต่เราจะเอามันมาไว้ตรงขั้นไหนของแผนการสอน

- เราเห็นตรงกันว่า เราจะนำมันมาแทนที่ การเขียนสะท้อนตนเองผ่านการบันทึกประจำวันก่อนหมดคาบเรียนที่เคย ให้เขียนผ่านโจทย์ 2 ข้อ คือ “วันนี้รู้สึกอย่างไร” และ “วันนี้ได้เรียนรู้อะไร”

เหตุที่เรานำมาใช้แทนการบันทึกประจำวันนั้น เพราะเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมที่เด็กๆ จะได้ทบทวนตนเอง และสะท้อนออกมาให้ครูเห็นผ่านการเขียน

เราพบว่าเด็กบางคนสามารถเขียนถึงตนเองได้ละเอียดชัดเจน ในขณะที่เด็กบางคนเขียนได้แค่เพียงสั้นๆ หรือบางคน อาจจะใช้เวลาทบทวนนานกว่าคนอื่น จนบางครั้งหมดเวลาแล้วก็ยังไม่เสร็จ ซึ่งอาจเป็นเพราะทักษะ การคิด การเขียนของเด็กๆ แต่ละคนแตกต่างกัน เมื่อเราเห็นถึงจุดนี้ เราจึงออกแบบเครื่องมือที่คาดหวังว่าจะรองรับทักษะ ของเด็กๆ ที่แตกต่างกันได้

- โดยเครื่องมือที่เราสร้างนั้นเป็นโจทย์ที่ชัดเจนมากขึ้นเพื่อให้เด็กทุกคนได้มีจุดหมายที่เป็นรูปธรรมมากขึ้นในการคิดทบทวนตนเอง เพื่อให้ใช้เวลาที่สั้นลงในการคิด และมีเวลาเขียนมากขึ้น
- ในโจทย์มีช่องว่างให้สำหรับเติมคำตอบของตนเอง ไม่ต้องเขียนเยอะๆ สำหรับคนไม่ชอบเขียน และมีเส้นบรรทัดสำหรับคนเขียนไม่ค่อยตรง จะได้มีกำลังใจในการเขียน

และเนื่องจากเราอยากทำ constructive feedback ที่เน้นการสื่อสาร ระหว่างเด็กกับครู เพราะเราอยากรู้จัก และเข้าใจเด็กๆ ให้มากกว่าที่เห็นผ่านสายตา และอยากที่จะส่งเสริม ให้กำลังใจ รวมถึงพัฒนาเขา ให้เป็นไปในแบบที่ตนเองถนัด/ต้องการ เครื่องมือที่เราสร้างจึงเป็น “**จุดหมายที่เขียนถึงตัวเองและครู**” เป็นจุดหมายฉบับน้อยๆ ที่เด็กๆ จะได้ทบทวนตนเองหลังการเรียน ผ่านคำถามสั้นๆ และรับรู้ว่าครูจะอ่านมันทุกครั้งอย่างตั้งใจ และตอบกลับไปจุดหมายนั้นด้วย

เครื่องมือนี้เราเริ่มใช้ในภาคเรียนจิตตะ ปีการศึกษา 2561 เป็นครั้งแรก โดยจะแจกแบบฟอร์มจุดหมายให้กับเด็กๆ ในตอนท้ายคาบ ทุกครั้งที่มีการเรียนการสอน และใช้ต่อเนื่องมาจนถึงภาคเรียนวิมangsa แต่เปลี่ยนจากเดิมที่แจกแบบฟอร์มให้ มาเป็นการให้เด็กๆ ออกแบบจุดหมายเองโดยใช้โจทย์แบบเดิม **การเขียนจุดหมายของเด็กๆ** อาจประสบปัญหาในเรื่องของเวลา บางครั้งเรามีเวลาให้เด็กๆ ไม่เพียงพอกับการคิด ทบทวน และสะท้อนผ่านการเขียน ส่วนการตอบจุดหมายของครูผู้สอนที่ตั้งเป้าหมายว่าจะอ่านและเขียนตอบกลับไปทุกครั้ง ทำไม่ได้ตามเป้าหมายเนื่องจากการเรียนการสอนใน

ภาคเรียนจิตตะ และวิมังสานั้นมีการเรียนการสอนสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ทำให้ตรวจได้ไม่ทันทุกครั้งไป แต่ก็ถือว่าการมีเครื่องมือและเป้าหมายดังกล่าวนี้ ทำให้ครูผู้สอนเองมีวินัยในการตรวจสมุดมากขึ้น อีกทั้งยังทำให้การตรวจสมุดเป็นไปในแบบที่ฉันคิดว่ามันควรจะเป็นมากขึ้น เมื่อใคร่ครวญตนเองมาถึงจุดนี้ จึงได้พบกับคำถามที่ว่า **“ทำไมเราจึงทำอย่างที่ปฏิบัติอยู่?”** ซึ่งฉันคิดว่ามันสัมพันธ์กับอีกหนึ่งคำถามคือ **“ทำอะไรฉันถึงจะเป็นครูที่ดีกว่านี้?”**

เพราะจุดเริ่มต้นของการทำสิ่งที่กล่าวมานั้น คือการที่ฉันเองอยากเปลี่ยนแปลงตนเองในการตรวจสมุด จากเดิมที่การตรวจสมุด คือการตรวจเช็คข้อมูล ความรู้ของเด็กๆ คำถูก-คำผิด และการเขียน comment ให้กำลังใจ/ชื่นชม เด็กแบบเฉพาเจาะจงสำหรับคนที่โดดเด่นในเรื่องต่างๆ ทั้งด้านบวก และด้านลบ ผ่านงานที่ปรากฏในสมุด ทำให้เด็กบางคนอาจถูกละเลยไปเพียงเพราะเขาไม่เขียน ไม่แสดงความรู้สึก ไม่โดดเด่นในเรื่องอะไรเลย แต่นั่นอาจเป็นเพราะเขาเองไม่ถนัดในการเขียน ไม่ถนัดที่จะคิดหัวข้อ/ตั้งประเด็นขึ้นมา ไม่รู้ว่าจะเขียนอะไรถึงครู หรือภาวะอารมณ์ในวันนั้นอาจจะไม่พร้อมที่จะเขียน ทำให้ฉันเองเมื่อกลับมาตรวจสมุดก็ไม่เห็นถึงตัวตนที่แท้จริงของเขา ฉันเองก็ไปต่อไม่ถูก ไม่รู้จะเขียนอะไรตอบกลับไปเช่นกัน เพราะจริงๆ แล้วฉันเองอยากที่จะเข้าใจและสื่อสารกับเด็กๆ ทุกคนที่ฉันสอน ไม่ว่าจะชอบ/ไม่ชอบเรียนวิชามานุษย ชอบครู/ไม่ชอบครู ชอบ/ไม่ชอบแลกเปลี่ยน หรือมี learning style แบบไหนก็ตาม ฉันซึ่งเป็นครูก็ควรจะได้เข้าใจตัวเขาจากสิ่งที่เขาเห็นว่าเขาเป็น ไม่ใช่การเห็นว่าเขาเป็นแบบไหนจากการตัดสินผ่านสายตาของตนเอง เมื่อมาถึงจุดนี้ฉันก็กลับมาพบกับคำถามที่ว่า **“ทำอะไรฉันถึงจะเป็นครูที่ดีกว่านี้?”** อีกครั้ง

“ทำอะไรฉันถึงจะเป็นครูที่ดีกว่านี้?”

ครูหลายคน อาจจะมีหนทางในการเป็นครูที่ดีกว่านี้แตกต่างกันออกไป แต่สำหรับฉัน การเป็นครูที่ดีกว่านี้ฉันให้ความสำคัญไปที่การ เรียนรู้ และทำความเข้าใจเด็กๆ แต่ละคน ซึ่งในการเรียนการสอนแบบเพลินพัฒนาได้เปิดโอกาสให้ฉันได้พัฒนาตนเองในเรื่องนี้มาโดยตลอด แต่การมีเด็กจำนวนมาก ก็อาจทำให้เราไม่มีเวลามากพอที่จะเรียนรู้และเข้าใจเด็กได้ทุกคนเท่าๆ กันในระหว่างการเรียนการสอน ที่ผ่านมาฉันจะให้ความสนใจกับเด็กที่เรียนรู้ได้ดีในห้องเรียน ชอบแลกเปลี่ยน หรือเด็กที่เรียนรู้ได้ไม่ดึ้นัก หรืออาจมีปัญหาต่างๆ ที่แสดงออกมาอย่างชัดเจนในห้องเรียน แต่ฉันมักละเลยเด็กๆ ที่ไม่มีปัญหาการเรียนรู้อะไร ไม่มีปัญหาพฤติกรรม ไม่มีข้อสงสัยในการเรียน ไม่มีอะไรโดดเด่น ซึ่งเด็กจำนวนไม่น้อยที่มักจะเป็นแบบนี้ ฉันอาจจะมามองเด็กกลุ่มนี้อีกภายหลังเมื่อได้ตรวจ/อ่านสมุดบันทึกการเรียนรู้อะไรของพวกเขา แต่นั่นก็ยังทำให้ยังคงมีเด็กๆ หลายๆ คน ยังคงถูกละเลยเหมือนที่ฉันได้กล่าวไปแล้วข้างต้น แต่ในเมื่อเราอยากเป็นครูที่

ดีกว่านี้ เราต้องรู้จัก และเข้าใจเด็กๆ ทุกคนที่เราสอนให้ได้ เราจึงได้สร้างเครื่องมือดังกล่าวขึ้นมา อย่างน้อยๆ ก็เป็นสิ่งที่เขาารู้สึกและมองเห็นเกี่ยวกับตัวเองและยินดีที่จะถ่ายทอดให้เราซึ่งเป็นคนรู้ได้เห็น เราอาจจะไม่ได้เข้าใจเด็กทุกคนอย่างถ่องแท้ แต่แน่นอนถ้าเราอ่านสิ่งที่เขาเขียนทุกครั้ง และทุกคน เราจะได้รู้จักเด็กทุกคนในชั้นเรียนของเรา ไม่มากก็น้อย

แต่การเป็นครูที่ดีกว่านี้ของฉัน ไม่ใช่แค่การรู้จักหรือเข้าใจเด็กทุกคนจากการอ่านจดหมายเพียงเท่านั้น จุดมุ่งหมายอีกขั้นหนึ่งคือการอยากให้เราได้พัฒนาตนเอง จากสิ่งที่เขาเห็นหรือสิ่งที่เขาเป็น บางคนอาจเห็นตนเองชัดทั้งสิ่งดี และสิ่งที่ควรพยายาม เราก็เพียงแค่ออกกำลังกายให้กำลังใจ เด็กเหล่านี้ก็จะมีการพัฒนาตนเองไปได้เรื่อยๆ หรือบางคนเห็นแต่สิ่งที่ควรพยายามแต่ก็ทำไม่ได้สักที ครูก็มีหน้าที่ให้กำลังใจและช่วยแนะนำแนวทางหรือคอยช่วยเหลือในสิ่งที่เขาต้องการให้ได้ แต่ก็ยังมีเด็กบางคนที่ไม่แม้แต่จะเห็นข้อดีของตนเอง เลย แต่เมื่อครูอ่านจดหมายแล้วสะท้อนกลับไปก็พบว่าเขาเริ่มมองตัวเองได้ชัดเจน และลึกซึ้งขึ้น เมื่อเห็นสิ่งที่ทำได้ดี ก็มีความพยายามที่อยากจะพัฒนาตนเองให้มากขึ้น

การได้อ่าน - เขียนจดหมายตอบกลับเด็กๆ ชั้น 4 ตลอดภาคเรียนจิตตะ และวิมังสานั้นทำให้ฉันได้พยายามจะเป็นครูที่ดีขึ้นกว่าที่ผ่านมา เพราะฉันได้ทำความรู้จักและเข้าใจเด็กๆ ทุกคน และได้มีส่วนร่วมเล็กๆ น้อยๆ ในการเป็นกำลังใจให้แต่ละคนได้ปรับปรุง เปลี่ยนแปลง และพัฒนาตนเองไปในทิศทางที่ดีขึ้น ไม่มีเด็กคนไหนเลยที่จะถูกฉันละเลยในการอ่าน-ตอบจดหมาย เพียงแค่วิธีการ คำตอบจะแตกต่างกันไปตามเรื่องราวของแต่ละคน แต่สิ่งนี้แหละที่ทำให้รู้ว่าอย่างน้อยๆ ฉันก็ทำมันได้ดีขึ้น กว่าที่เคยทำมา

ภาพจดหมายระหว่างทางในภาคเรียนวิมังสา

 วันที่ ๒๕/๖/๖๖
 ชื่อครูฝึ
 เป็นเรื่องราวชีวิตที่ได้ออกมาพบกับเพื่อน
 ที่ได้คุยสนุกมาก และกินข้าวอร่อยมากด้วย
 ที่ได้ออกมาเจอเพื่อนที่เจอในต่างแดน
 คุยกันสนุกที่ได้คิดถึงคุณครูและคุณครูอีก
 และ เรื่องที่พูดกันมาคือ การเล่นเกม และ
 ไปโรงเรียนที่ โรงเรียนวัด...

วันที่ ๒๕/๖/๖๖
 ชื่อครูฝึ
 วันที่ ๒๕/๖/๖๖ ชื่อครูฝึ
 การเรียนภาษาที่โรงเรียน
 ชื่อเรื่อง ...
 เรื่องที่ ...

จดหมาย
 วันนี้นอนแรกๆ ฉันก็ เบื่อๆ แต่พอได้ทำงานกลุ่มก็รู้สึก
 ตื่นุกเพราะได้ทำงานกลุ่มกับเพื่อนที่ชอบ สิ่งที่ดีได้คือ
 การฟัง แต่ก็มีเรื่องที่ต้องปรับปรุงคือ การทำงานกลุ่มเพราะ
 พอได้อยู่กับกลุ่มที่ชอบก็เล่นกันเล่นเร็วทำงานไม่พร้อมคน
 อื่น (เริ่มช้า วนกันไม่เสร็จ) สุดท้ายนี้ฉันขอขอบคุณว่า ชอบ
 ทำงานกลุ่มมาก และอยากมีกิจกรรมเยอะๆ

-โอมี ถึงครูฝึฝ-

วันที่ ๒๕/๖/๖๖ ชื่อครูฝึ
 เรื่องที่ ...
 ชื่อเรื่อง ...
 เรื่องที่ ...

จดหมาย
 ชื่อครูฝึ
 เรื่องที่ ...
 ชื่อเรื่อง ...
 เรื่องที่ ...

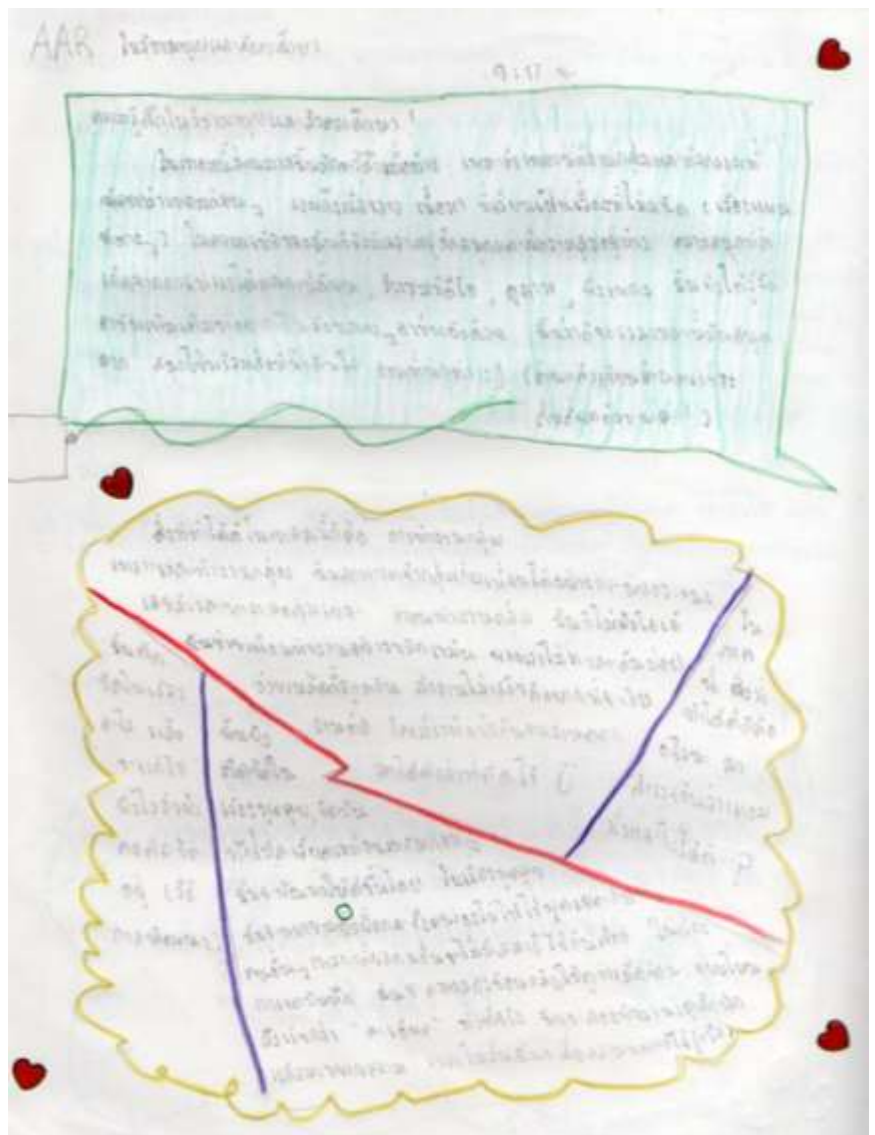
Diary
 วันที่ ๒๕/๖/๖๖ ชื่อครูฝึ
 เรื่องที่ ...
 ชื่อเรื่อง ...
 เรื่องที่ ...

ระหว่างเด็กๆ ห้างอื่นไปภาคสนาม ฉันมีโอกาสให้เด็กๆ และฉันพูดคุยกันผ่านตัวหนังสืออีกครั้ง โดยครั้งนี้ไม่จำเป็นจะต้องเป็นจดหมาย แต่ให้เด็กๆ ได้เลือกรูปแบบที่ตนเองถนัด ด้วยหัวข้อต่างๆ เหล่านี้

- ความรู้สึกตลอดเทอมในการเรียนวิชามานุษยและสังคมศึกษา
- สิ่งที่ได้ทำได้ดีในการเรียนวิชามานุษยและสังคมศึกษา (ภาควิมังสา)
- สิ่งที่ยังติดขัด และวิธีการแก้ไข
- รู้สึกอย่างไรกับการเขียนจดหมายท้ายคาบ
- รู้สึกอย่างไรกับการตอบจดหมายของครู
- อยากบอกครูก็ฟว่า...

ผลงานที่ได้ก็อืมตา อืมใจไปอีกแบบ

ความสำคัญในการเขียนแผน

การเขียนแผนที่ดีช่วยให้ได้เวลาเพิ่มขึ้น
ทำให้เสียเวลาของเวลาว่างในแผนได้ เวลาว่างเพิ่มขึ้น
ทำให้ได้ ความรู้ก่อนที่มันจะถึงตอนสุดท้าย
เขียนแผนได้ก็ง่ายกว่า

สิ่งที่ต้องทำ / สิ่งที่ควรทำ

การเขียนแผนให้ชัดเจน
น้อยแต่ทำให้ไม่ซับซ้อน
อย่าแก้ไข จะทำให้เสียเวลา
ทำให้ดี ยิ่งกว่าเสีย

สิ่งที่ทำไม่ได้ในอริยาบท (เขียน)

การเขียนแผนให้ละเอียดเกินไป ทำให้เสียเวลา
ทำให้อุปกรณ์หรือเครื่องมือที่เขียนไม่ได้ ทำให้เสียเวลา
สามารถทำได้ ทำให้ดีขึ้นได้

ความถี่ในการตรวจสอบ

บางครั้งก็ดูสักเมื่อไหร่
บางครั้งก็ดูบ่อยๆ
นั่นคือดูบ่อยๆจน
จนจบ ก็เห็นการเปลี่ยนแปลง
ในแผนการเขียนบ่อย

ความถี่ในการดู

เขียนแผนให้ละเอียดเกินไป
กับสิ่งที่ทำไม่ได้ การที่ดูบ่อยๆจน
ทำให้เสียเวลาไปมาก

สิ่งที่ต้องระวัง

อย่าเขียนมากเกินไป
หากเขียนมากเกินไป
ก็เสียเวลาไปมาก
ให้สั้นๆ

AAB 2014
 วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี

วิทยาลัยเทคนิคสุราษฎร์ธานี
 2014

ทอมนี้หนูรู้สึกสนุก เพราะได้ดูดีใจเขา เรียงในเรียงที่ไม่ซ้ำเติมที่ไปไม่มาไป

สิ่งที่ทำได้คือ ^{ms} อากาศของปักษ์ทักษิณ และจดบันทึกได้มาก ชื่นชมกว่าเดิม
สิ่งที่ยังคิดขัดข้อง การคุยเพราะสนุกๆ เยอะมาก เขาเฉลย
ของมากค่าเกมอีก แต่ใช้โดยพยายามจำกัด ตามใจใช้มากขึ้น

หนูชอบการเขียนวาด น่ารักๆ เพราะได้บอกความรู้สึก
และสิ่งที่ชอบๆ ของหนู น่ารัก ก็ดีค่ะ

ชอบการตามใจคนมา ของครูก็ดีค่ะ อ่านแล้ว ดีใจมากอ้อ
และก็ได้รู้สิ่งใหม่ๆ ปรับปรุง และ สิ่งที่ทำได้ดีค่ะ ดีใจมากที่บอกด้านสิ่งที่
หนูชอบจริงๆ ค่ะ

๑๗๙

๑๖๘ ๑

๑๖๘ ๑

AAR

* อยากให้ ครูกัน ทำแบบนี้อีกบ้าง สบายๆ ดีใจมากที่บอกด้านสิ่งที่

ถูกต้องแล้ว น่ารักๆ

วันพฤหัสบดี ที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ พศ ๒๕๖๖

หนูรู้สึกว่าการได้เรียนภาษาทุกวันทำให้เรารู้สึกดีเพราะการเรียนภาษาช่วยทำให้เรา
กลุ่มของเรามีเป็นคนที่ชอบบทกวีมันได้ทำกับเพื่อนของเรามีความสุขมากและรู้สึกดีที่
เรียนภาษาทุกวันได้ทำให้เรารู้สึกดีและเราก็ได้ไปฝึกกับคนอื่นที่เรียนภาษา

ได้เรียนภาษาทุกวัน: ไม่มีความลับ

สิ่งที่หนูทำได้ดีจากการเรียนภาษาใน เกม มีสัตว์ที่สนุก เช่น เพราะ ผมเป็นคนที่ชอบ
ชอบเล่นในน้ำ: เช่น ชอบแบบ บร๊อบบี้ แบบ เต็มปาก
เขียนภาษาของแบบเต็มปาก: ตาขโมยไม่ตก แล้วยัง
ฝึกซ้อมแล้วดีก็เลยชอบแบบที่พอจบแล้วก็ดี แต่เป็น ที่ ต่ำ

สิ่งที่หนูคิดเกี่ยวกับการเรียนภาษาดีก็ทำให้ทุกคนเป็นคนที่ชอบแบบ แต่มีคนเดียว

ไม่สับสนจากที่เขียนผิดแล้วดีก็ชอบดีได้ ดีกับตัวเอง S การเรียนภาษา: ไม่สับสนแล้วดี

โดยที่บางคำที่ผมเขียนไม่ได้มันดี: การที่ใครก็ไม่ดี เช่น แล้ว เขียนที่บางๆ มันจะได้เขียน
ไม่ผิดแล้วแล้ว แล้ว ตาขโมย

หนูรู้สึกดีที่มีเรียนภาษาแล้วดี AAR ที่บ้านแล้วมันดี เพราะว่าคนที่ชอบเรียน

ตอนนั้นจะได้อ่านที่มันดีเป็นเพราะที่มันดีที่ได้แล้วดีแล้วดี เช่น AA R อยู่แล้ว

หนูรู้สึกดีที่ตอนแรกผมเรียนภาษาแล้วดีที่ตอน AA R มันได้ไปเรียนคนที่ชอบจากภาษา
ในหนังสือ: มันดีทำให้รู้ที่มันดีแล้วดีแล้วดีแล้วดีแล้วดี

สิ่งที่ผมอยากบอกคุณ ผมอยากเรียนภาษาทุกวันก็ไปไปจนถึงไป แต่ยังไม่ได้อ่าน ไม่เป็นไร เป็น
ดูภาษาในอีกทุกปี

อยากเขียน

ภาษา

ตามดาว ก็ฝึกอีกที

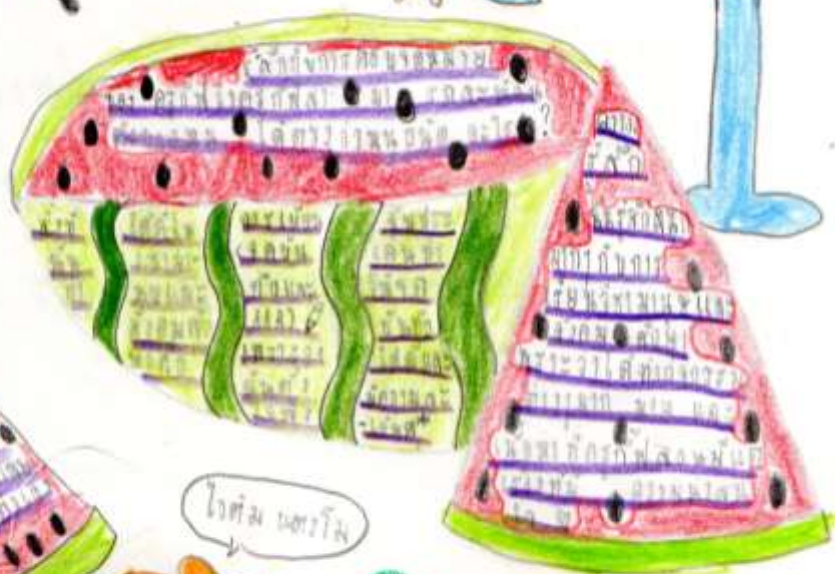

ไม่เป็นไร เป็น
ดูภาษาในอีกทุกปี
บางคนมัน ดีกว่าคนอื่น
อีก แต่ถ้าใครก็มาหา
กันได้

หน้าปก

อภัยพลอดวี
ผมอยากเรียนหนังสือกับคุณครูที่
รักและห่วงใยที่สอนหนังสือ
ที่โรงเรียนดังๆที่มีคุณครูที่
น่ารักและใจดี

ครูกิมลีใจดี ๑๖๐๕๔๐๓

ไวตามิน พวกรโธ

เป็นชิ้นงานที่สวยที่สุดของแอดมิส
ครูกิมลีชอบ มากๆ ๗๗

* กรุณาอย่าลบไปล่ะ

๒๔.๒๐.๒๐
 ๒๕.๒๐.๒๐
 ๒๖.๒๐.๒๐
 ๒๗.๒๐.๒๐
 ๒๘.๒๐.๒๐
 ๒๙.๒๐.๒๐
 ๓๐.๒๐.๒๐
 ๓๑.๒๐.๒๐

ข้อที่ ๑
 ข้อที่ ๒
 ข้อที่ ๓
 ข้อที่ ๔
 ข้อที่ ๕
 ข้อที่ ๖
 ข้อที่ ๗
 ข้อที่ ๘
 ข้อที่ ๙
 ข้อที่ ๑๐

ข้อที่ ๑๑
 ข้อที่ ๑๒
 ข้อที่ ๑๓
 ข้อที่ ๑๔
 ข้อที่ ๑๕
 ข้อที่ ๑๖
 ข้อที่ ๑๗
 ข้อที่ ๑๘
 ข้อที่ ๑๙
 ข้อที่ ๒๐

good or
 day message
 have message
 every
 time

ความสุข
 ความสุข
 ความสุข

ประมวล

แบบทวนอักษรเลข

สิ่งที่ทำตลอดภาคเรียนจิตตะ และวิมังสา จึงอาจเป็นการทำเพื่อตอบคำถาม 2 ข้อนี้ โดยที่ลงมือทำก่อนจะได้ตั้งคำถามกับตนเองด้วยซ้ำ นั่นก็เพราะการเริ่มต้นเป็นครูของฉันจนถึงวันนี้ถูกแวดล้อมไปด้วยผู้คนซึ่งทุ่มเททำในการพัฒนาตนเอง เพื่อให้เป็นครูที่ดีขึ้นในมิติต่างๆ

ท้ายที่สุดแล้วสำหรับฉันนั้นมันไม่สำคัญเลยว่าคำถามทั้ง 2 ข้อนั้น เกิดขึ้นก่อน หรือหลังการลงมือทำ แต่สิ่งที่ทำก็เกิดการเปลี่ยนแปลงกับตัวเอง คือการได้เห็นหรือเข้าใจเด็กทุกคนจริงๆ ไม่มีเด็กคนไหนถูกละเลยความคิด หรือความรู้สึก เพียงเท่านี้ฉันก็รู้สึกว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นแล้วสำหรับฉัน ส่วนเรื่องความรู้ที่ได้จากการทำสิ่งที่ทำลงไปนี้ ฉันได้เรียนรู้ว่าการที่เราฟังกันและกัน ทำให้เรารู้จัก และเข้าใจกันมากขึ้น ทำให้เด็กบางคน มีกำลังใจ มีความพยายามและตั้งใจที่จะปรับปรุง และพัฒนาตนเองในแบบของเขา ทักษะที่ดีที่มีต่อกันทำให้การเรียนและการสอนมีความสุขมากขึ้น